

[Wilhelm]

Først blev det anført, at det kunne stille politiets optræden i et andet lys, hvis den dræbte viste sig at være påvirket af alkohol eller af nervemedicin. Da det viste sig ikke at være tilfældet, ville man afvente retsmedicinernes undersøgelse af hjernen, angiveligt fordi en eventuel svulst eller lignende kunne spille en væsentlig rolle for spørgsmålet om bedømmelsen af politiets optræden.

Nu var den tyrkiske indvandrer ifølge retsmedicinerne ikke påvirket hverken af alkohol eller af psykofarmaka, da han blev dræbt af politiets knipler. Men fra den lokale politiledelse er retsmedicinernes erklæring herom straks blevet besvaret med et nyt fantasifuldt forsøg på at fritage politiet for ansvar: muligheden for, at en obduktion af hjernen vil afdække en svulst, som kan forklare eller sandsynliggøre hans påståede meget kraftige sætten sig til modværge ved anholdelsen.

Jeg håber, at justitsministeren helt klart kan tilkænde give, at sådanne mulige retsmedicinske fund naturligvis ikke kan have betydning for bedømmelsen af politiets optræden i anholdelsessituationen. Ellers ville der for det første være de samme diskriminatoriske virkninger som ovenfor nævnt. Desuden er perspektiverne umulige at overskue. Det er i dag muligt at gennemføre så detaljerede kromosom- og genanalyser, at der for hvert eneste menneske ville kunne findes afvigelser, som i så fald kan benyttes til at forklare, at vi sandsynligvis selv har været ude om det, hvis vi udsættes for overgreb fra ordensmagtens side – for nu at påpege den yderste konsekvens.

Hvis man insisterer på at opsøge medicinske/fysiologiske forklaringer på tyrkens voldelige optræden, som ikke er dokumenteret, men som vi udelukkende har politifolkens udsagn om, så burde det være en selvfølge, at man tilsvarende undersøger mulige medicinske/fysiologiske forklaringer på voldelig optræden fra politiets side, som i denne sag er veldokumenteret. Dette er begrundelsen for anden del af det stillede spørgsmål.

Besvarelse (20/7 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ifølge § 6, stk. 1, nr. 1, i lov nr. 279 af 26. maj 1976 om ligsyn m.v. skal retslægelig obduktion foretages, når dødsfaldet skyldes et

strafbart forhold eller muligheden heraf ikke med tilstrækkelig sikkerhed kan udelukkes eller obduktion dog skønnes nødvendig for at hindre, at der senere kan opstå mistanke herom. Ifølge den gældende instruks af 1. november 1942 for foretagelsen af lovmæssige obduktioner indebærer en retslægelig obduktion bl.a. undersøgelse af kraniet og hjernen.

Udførelse af de retslægelige undersøgelser i den konkrete sag, der henvises til i spørgsmålet, henhører under Københavns universitets retsmedicinske institut, der er en institution under undervisningsministeriet. Instituttet har om sagen oplyst, at en grundig undersøgelse af afdødes hjerne er blevet anset for hensigtsmæssig for med størst mulig sikkerhed at fastlægge den nøjagtige dødsårsag. Den læge, som var ansvarlig for obduktionen, tog derfor beslutning om en sådan undersøgelse.

Justitsministeriet finder ikke for sit vedkommende nærmere at burde kommentere den endnu ikke afsluttede retsmedicinske undersøgelse, men generelt må det selvfølgelig anses for ønskeligt, at undersøgelser af denne art ikke lader tvivlsspørgsmål ubesvarede.

En undersøgelse af sigtede i en straffesag for sygdomme m.v. vil kunne komme på tale undtagelsesvis, hvis særlige omstændigheder taler for en sådan undersøgelse. Spørgsmålet må i givet fald rejses af anklagemyndigheden, sigtede selv, hans forsvarer eller eventuelt af retten.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 810

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende foran, sp. 8736, var sålydende:

Til *indenrigsministeren* (16/3 83) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at den fejlplacering af patienter, der finder sted på K.A.S. Nordvang, bliver bragt til ophør og i bekræftende fald, hvilke løsningsmodeller vil ministeren tage i anvendelse?«